

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-3, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венета Цветкова

при участието на секретаря Румяна Люб. Аврамова
като разгледа докладваното от Венета Цветкова Търговско дело № 20211100902690 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 535 ТЗ, вр. чл. 537 и чл. 485 ТЗ, вр. чл. 345, вр. чл. 342 ТЗ, вр. чл. 92 ЗЗД и чл. 79 ЗЗД и чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД.

Ищецът ОТП Л. ЕООД, ЕИК: ***** намира, че ответниците - П. ЕООД, ЕИК: ***** и П. С. П., ЕГН: ***** са солидарни длъжници – издател и авалист по издаден запис на заповед от 05.01.2018 година, който им е предявен за плащане в срока за предявяване. Сочи, че въз основа на ценната книга е издадена заповед за незабавно изпълнение /за част от вземането/, възражение срещу която са подали длъжниците.

Не оспорва наличието на каузално правоотношение, както и че вземанията по него са обезпечени с процесната ценна книга. Твърди, че е изпълнил задълженията по договора като е предал за ползване леките автомобили, на 14.03.2018 година. Признава, че е заплатена и договорената авансова вноски. Твърди и че периодично се е изготвял актуализиран погасителен план, съобразно уговореното, както и че договорът не е прекратен на 29.01.2020 година, тъй като е извършена погасителна вноски, а и лизинговото имущество е останало в държане на лизингополучателя. Твърди, че договорът е развален на 30.10.2020 година, поради спиране плащанията от страна на длъжниците по договора в края на 2019 година. Поддържа, че три от МПС са върнати след прекратяване на договора, а други две – не.

Уточнява основанието и размерите на обезпечените по договора вземания – незаплатени лизингови вноски, неустойка за забава за заплащане на тези вноски, неустойка по чл. 8, ал. 3 от договора, платими за сметка на лизингополучателя застраховки и неустойка върху тези суми /наречени от лизингодателя административни такси/, разноски във връзка с издирване и връщане на лизинговите вещи – възнаграждение по договор с трето лице,

разходи по т. 18 от Тарифата на лизингодателя, дължим данък за МПС за 2020 година и глоба за сметка на лизингополучателя, по т. 3 от т.нар. Тарифа, както и други разноски по т. 25 от Тарифата.

Претендира разноски.

Ответниците оспорват исковете, като сочат, че записът е издаден във връзка и като обезпечение на вземания по каузално правоотношение между страните – договор за лизинг от 05.01.2018 година, по който първият ответник е лизингополучател, а вторият – солидарен длъжник. Сочат, че са погасили задълженията си по договора, който е прекратен на 29.01.2020 година, а вещите, предмет на същия – върнати на лизингодателя- ищец. Считат, че след прекратяване на договора няма основание да се претендират суми за такси, застраховки и други подобни.

Поддържат, че към м.02.2020 година всички задължения по договора са били изпълнени, както и лизинговото имущество – върнато. Всички конкретизирани от ищеца суми смятат за недължими, поради прекратяване на договора преди периода, за който се претендира да са възникнали вземанията, като поддържат и че неустойките за забава за предходен период са заплатени.

При така заявените твърдения на страните и очертания предмет на спора, ищецът носи тежест да докаже валидно възникнало задължение на ответниците, като издател и авалист, по редовен от външна страна запис на заповед /с всички реквизити по чл. 535 ТЗ/; носи тежест и да докаже твърдените облигационни отношения, във връзка с изпълнение на задължения по които, е подписан записът на заповед – наличието на договор между страните, по който ищецът е изправна страна. По-конкретно, наличието на сключен договор за лизинг, като вторият ответник е поел задълженията по договора при условията на солидарна отговорност, изпълнение на задълженията си по него, прекратяване на договора преди договорения срок, тоест, разваляне на договора от ищеца– момента на достигане волеизявлението до ответника, наличието на валидни неустоечни клаузи и размер на различните видове неустойки; дължими суми за разходи, съобразно договореното, техния размер.

Ответникът носи тежест да докаже евентуално плащане на дължимите суми, датата на връщане на петте броя лизингови вещи на лизингодателя.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна:

Видно от доказателствата съдържащи се в преписката по ч. гр. дело № 42779/2021 г. на Софийски районен съд, 65 състав /заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, оригинал на запис на заповед от 05.01.2018г. и заповед по чл. 417 ГПК от 23.07.2021 година/, срещу ответниците в настоящото производство и в полза на ищеца /с предишно наименование С.Б. ЕООД/ е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за сумата от 64 096,69 евро – част от дължимата сума по запис на заповед от дата 05.01.2018г., ведно със законната лихва за периода 21.07.2021г. до изплащане на

задължението и сумите от 2507,24 лева – държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева – разноси по заповедното производство за адвокат.

По редовността на ефекта от външна страна:

Записът на заповед е самостоятелна правна сделка от категорията на абстрактните, при която основанието за плащане не е елемент от съдържанието ѝ и условие за нейната действителност, поради което сумата по него се дължи независимо от наличието на каузална сделка. В тази връзка са дадени задължителни за съда указанията в т. 17 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г., постановено по тълк. дело № 4/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС. От външна страна и доколкото записът на заповед е формална сделка, за да е действителна, следва да бъде сключена в писмена форма и да съдържа всички изискуеми от закона реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 535 ТЗ.

В конкретния случай, представеното заверено копие обективира редовен от външна страна и съответно – действителен запис на заповед, тъй като съдържа всички реквизити, предвидени в нормите на чл. 535 - чл. 536 ТЗ. В текста на документа се съдържа наименованието "запис на заповед", както и изявление на издателя на ценната книга, че обещава безусловно да плати определена сума пари на поемателя - ищец. В записа на заповед са посочени дата и място на издаването му. По отношение на падежа е приложима нормата на чл. 536, ал. 2 ТЗ. Записът на заповед е предявен за плащане на издателя на 30.06.2021 година /видно от нотариална покана и доказателства за връчване на л. 17 и сл. от заповедното производство/ и на физическото лице П. - на 02.06.2021 година /доказателство на л. 33/.

Върху самата ценна книга е обективирано и изявление, под което има положен подпис от физическото лице П. П., с което то заявява, че авалира записа на заповед. Следователно този ответник е поел задължение за менителнично поръчителство, като се установява, че са спазени всички изисквания за действителност на авала, предвидени в чл. 484, ал. 1 ТЗ и на основание чл. 513, ал. 1 ТЗ авалистът отговаря солидарно с издателя за изпълнение на паричното задължение по менителничния ефект.

Абсолютни възражения срещу действителността на ефекта, направени от страна на ответниците няма.

По твърденията за каузално правоотношение:

Ответникът в отговора на исковата молба сочи каузалните правоотношения между страните, обусловили издаването на процесната ценна книга.

Според възприетото в мотивната част на т. 17 от Тълкувателно решение № 4/2013 година на ОСГТК на ВКС, записът на заповед е ценна книга, материализираща права и доказателство за вземането. Вземането по запис на заповед произтича от абстрактна сделка, на която основанието е извън съдържанието на документа. В случая е налице хипотезата на липса на спор между страните относно наличието на конкретно каузално правоотношение, чието изпълнение е обезпечено с издадения запис на заповед, поради което преценката на съда обхваща и заявените от ответника – длъжник релативни възражения /вкл. за

невъзникване на вземането, за погасяването му или за недействителност на основанията по каузалното правоотношение и др./, като по правилото на чл.154, ал.1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си и които са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право – за съществуването, респ. несъществуването на вземането по запис на заповед. Страните не спорят, че ценната книга обезпечава всички парични задължения на лизингополучателя по договора за лизинг.

С договора за финансов лизинг по чл. 342, ал. 2 ТЗ, какъвто характер има и сделката, която се твърди да е правопораждащ процесните вземания факт, лизингодателят се задължава да придобие вещь от трето лице при условия, определени от лизингополучателя и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. За разлика от оперативния лизинг, финансовият лизинг съчетава мандатен елемент - поръчката на лизингополучателя, с финансово-кредитния елемент - придобиването на вещта от лизингодателя с негови средства и последващото ѝ изплащане от лизингополучателя под формата на възнаграждение за ползването - лизингови вноски. Ето защо, по своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя. С него лизингодателят, финансирайки със свои средства покупката на съответната вещь по поръчка на лизингополучателя, кредитира последния в размер на покупната цена, като си осигурява възстановяване на инвестицията чрез заплащане на лизингово възнаграждение, плащано чрез отделни лизингови вноски на определени интервали от време. Поради това, лизинговото възнаграждение при тази сделка включва освен придобивната цена на вещта, така и разноските, които прави лизингодателят в тази връзка, както и печалба за последния, какъвто характер има уговорката за заплащане на възнаградителна лихва, както е и в случая.

Няма спор, че между страните е възникнало облигационното отношение по договор за финансов лизинг, по който за солидарните длъжници е възникнало задължението за заплащане на лизинговата цена за времето на действие на договора и договорената лихва. Видно от представените по делото писмени доказателства, между „ОТП Лизинг“ ЕООД /с предишно наименование „С.-Б.“ ЕООД/, ЕИК: *****, в качеството му на лизингодател, „П.“ ЕООД, ЕИК *****, в качеството му на лизингополучател, и П. С. П., ЕГН: *****, „С. 1“ ЕООД, ЕИК ***** и М.Х.Г., ЕГН *****, в качеството им на солидарни длъжници (като съдлъжници) на 05.01.2018 година е сключен Договор за финансов лизинг № 1831311228242/05.01.2018г., ведно с Погасителен план - Приложение А към договора и неразделна част от него, с уговорен срок на действие - 36 месеца. Лизингодателят е поел задължението да придобие и съответно - предостави за временно и възмездно ползване на лизингополучателя следните 6 броя движими лизингови вещи: MERCEDES 1844 LS ACTOROS, употребяван, Шаси № WDB9340321L528955; MERCEDES 1844 LS ACTOROS, Шаси № WDB9340321L528956; MERCEDES 1844 LS ACTOROS, употребяван, шаси № WDB9340321L534242; MERCEDES 1844 LS ACTOROS, употребяван, шаси № WDB9340321L533468 и MERCEDES 1844 LS ACTOROS, употребяван, шаси №

WDB9340321L533047. Същите са предадени на лизингополучателя с приемо - предавателен протокол от 14.03.2018г. /л. 229/, което също не е спорен по делото факт, както и заплащане на договорената авансова вноска в размер на 34 026 EUR.

Солидарната отговорност произтича от част първа в договора и обстоятелството, че П. е подписала договора в качеството на съдълъжник и разпоредбата на чл. 121 ЗЗД.

В чл. 12, ал. 11 от договора страните са постигнали съгласие, че при промяна на датата на предаване на вещите, лизингодателят може да промени погасителния план, както и е сторено на 04.04.2018 година. Съобразно уговореното, размерът на лизинговите вноски след първата може да се променя в зависимост от промяната в лихвения процент, когато той е променлив. Поради това и ищецът е изпращал периодично актуализиран погасителен план след края на съответните тримесечия, като последният такъв актуализиран погасителен план е от 02.10.2020 година, който ответниците не отричат да са получили.

Страните са договорили цена за ползване на вещите, съобразно погасителния план и дължима договорна лихва, при променлив лихвен процент, съгласно т. 17 на Част II "Параметри на лизинга" от договора. Според т. 17.2., промяната в нивата на референтния лихвен процент се отчита в края на всяко тримесечие на календарната година, съответно към 31 март, 30 юни, 30 септември и 31 декември. Дължима съобразно уговореното е и такса управление от 1590 евро, такса регистрация 306,78 евро. В разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от договора е предвидена е поредността на погасяване на дължимите плащания по договора, в хипотезата, когато те са повече от едно, като първо се погасяват такси одобрение, разходи, дължими от лизингополучателя, неустойки, лихви по просрочени лизингови вноски и лизингови вноски /тези с по-ранен падеж се покриват първи/. В чл. 9 са предвидени и разходите за сметка на лизингополучателя, сред които и тези за застраховки /Автокаска и Гражданска отговорност – установено по-подробно в чл. 7, ал. 1 от договора/, всякакви допълнителни такси, свързани с придобиване и ползване на вещите и други.

По силата на чл. 8, ал. 1 от договора за лизинг е договорено и заплащане на обезщетение за забава в размер на 0.1 % върху дължимата сума за всеки ден забава. В ал. 3 е предвидена и неустойка в размер на 10% от цената на придобиване на лизинговото имущество при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя.

Договорът за лизинг от 05.01.2018 г. обвързва страните за периода от сключването му до момента, в който той е развален с упражняване на потестативното право по чл. 87 ЗЗД от страна на лизингодателя.

Така, при условията на договора за лизинг, лизингополучателят е получил за временно ползване (до изтичане срока на договора) лизинговите вещи срещу задължението да заплати лизинговата цена на 36 месечни вноски съгласно погасителен план - Приложение А към договора за лизинг, актуализиран съобразно договореното и всички други задължения, произтичащи от или свързани с Договора за лизинг.

С уведомление, получено от лизингополучателя на 31.01.2020 година, последният е уведомен за размера на просрочените си към 28.01.2020 година задължения и е поканен да

заплати сумата от 77 502,78 лева (лизингови вноски, разходи за застраховки, административни такси и обезщетение за забава и договорна лихва). Лизингополучателят е уведомен с писмото и че при неплащане на просрочените задължения в десетдневен срок, лизингодателят ще счита договора за развален при условията на чл. 87 ЗЗД и на основание чл. 11, ал. 1, т. 5, вр. чл. 8, ал. 1, т. 2 от договора, когато възниква и задължението за лизингополучателя за заплащане на неустойка по чл. 8, ал. 3 от договора. Същевременно е поканил лизингополучателя да върне лизинговите вещи в срок до три дни от датата на прекратяване на договора на конкретно посочено място и време.

Сходно по съдържание уведомление е изпратено до лизингополучателя и получено от него на 16.10.2020 година. Уведомлението е редовно връчено при спазване от нотариуса изискванията на чл. 47 ГПК. Ищецът е поканил длъжника да заплати в предоставен срок просрочените задължения за данък, лизингови вноски, неустойки, такси управление, разходи за застраховки и други в общ размер от 63 956,85 лева, като е посочил и че след изтичане на срока, ще счита договора за развален на основание чл. 87 ЗЗД.

Видно от приемо-предавателни протоколи на 28.11.2020 година, 08.12.2020 година и 18.12.2020 година /л. 245-250 от делото/, са върнати общо три от предоставените по договора лизингови вещи, които са предадени на упълномощено от ищеца лице /л. 245 – 250 от делото/.

Спорен е въпросът кога е прекратен лизинговият договор. При твърдения същият да е развален преди изтичане на уговорения срок, съдът следва да констатира наличието на предпоставките по чл. 87, ал. 1 ЗЗД и да отговори на въпроса дали някое от изявленията за разваляне на договора на ищеца, получени от ответника съответно - на 31.01.2020 година и 16.10.2020 година е произвело правно действие. В този случай договорът ще се счита за развален, но поради това, че е с периодично изпълнение развалянето няма обратно действие по чл. 88, ал. 1 ЗЗД. Изявлението за разваляне следва да е извършено въз основа на съществуващо в полза на ищеца потестативно право за разваляне на процесния договор, което е налице при следните предпоставки: виновно неизпълнение на договорно задължение от насрещната страна /в случая- ответника/; неизпълнението да се дължи на причина, за която ответникът отговаря; неизпълнението е от такъв характер, че да доведе до възникване на правото на разваляне на договора и ищецът надлежно е упражнил това право.

Няма спор по делото, но и от доказателствата се установява, че в първото изявление за разваляне, ищецът е посочил неизпълнение на изискуеми и незаплатени към 28.01.2020 година парични задължения на ответника по договора, в общ размер от 77 502,78 лева – за застраховки, такса управление, лизингови вноски № 15- 23, други разходи, неустойка за забава, от които суми ответникът не оспорва да са дължими в размер на 29 985 евро, в който размер е и извършил плащане на 04.02.2020 година. Със заплатената сума, предвид заключението на вещото лице, не е погасено цялото изискуемо вземане /вкл. застрахователни премии, чиято дължимост е оспорвана от лизингополучателя/ към меродавния за развалянето момент – 10.02.2020 година/когато изтича предоставения срок за доброволно изпълнение/. Неизпълнената част от общото задължението, обаче, е

незначителна с оглед на интереса на кредитора - чл. 87, ал. 4 ЗЗД. Този извод съдът прави по следните мотиви. При договора за финансов лизинг размерът на лизинговото възнаграждение /общата стойност на лизинговите вноски/ е калкулирано да покрива първоначалната стойност на актива, разноските на лизингодателя и неговата печалба, тоест, лизингодателят има интерес от получаване на цялото лизингово възнаграждение. Поради това и при преценката по чл. 87, ал. 4 ЗЗД, неизпълнената част от задълженията на ответниците следва се съпостави към общата лизингова цена по договора, като се отчете и заплатената авансова вноска, както и заплатените 14 лизингови вноски и плащането **от 04.02.2020 година** /с което са погасени изцяло и вноски от 15-22 и частично № 23/, извършено в срока за доброволно изпълнение. Следователно, договорът не е прекратен с изявлението от 29.01.2020 година, като ответникът не доказва възражения си и да е върнал лизинговите вещи към 10.02.2020 година. Или, към 10.02.2020 година, не са били реализирани фактите, настъпването на които обуславят правото на ищеца от разваляне на договора.

С последващото уведомление до длъжника, получено от него на 16.10.2020 година, обаче, са настъпили последиците от отправеното писмено изявление на кредитора за разваляне на договора, поради неизпълнение задълженията на лизингополучателя за срочно погасяване на възникналите от договора парични задължения за данък, лизингови вноски, неустойки, такси управление, разходи за застраховки и други в общ размер от 63 956,85 лева. Предвид установените от експертизата дължими суми, описани по-долу в настоящото изложение и доколкото в срока за доброволно изпълнение не е извършено плащане на горната сума или част от нея, с посоченото изявление съдът намира да е настъпил правен ефект и правоотношението е било прекратено. Липсата на изпълнение в предоставения 10-дневен срок и размерът на забавените плащания, надхвърлящ в частта по лизинговите вноски 9 % от лизинговата цена по договора, сочи на извод, че неизпълнените изискуеми вземания не са незначителни с оглед икономическия интерес на кредитора, поради което в случая не е налице хипотезата на чл. 87, ал. 4 ЗЗД. Следователно, договорът е бил прекратен на 27.10.2020 година, поради виновно неизпълнение от страна на длъжника на основните му задължения по договора, на основание чл. 87 ЗЗД - до длъжника съобразно законовите изисквания е отправено едностранно волеизявление от кредитора с подходящ срок за изпълнение, което е получено от длъжника на 16.10.2020 година и след безрезултатното изтичане на срока, договорът се счита за развален. Ответниците не твърдят неизпълнението да се дължи на външна причина, която не е било възможно да се предотврати или преодолее, оправдаваща забавата на основното задължение по договора.

Както беше посочено, ответниците не представиха доказателства за това преди датите 28.11.2020 година, 08.12.2020 година и 18.12.2020 година да са върнати лизинговите вещи, а за два от автомобилите са налице доказателства, че въобще не са върнати в държане на ищеца, нито преди 27.10.2020 година, нито след това.

Следователно, не се установи договорът да е надлежно развален на по-ранна от 27.10.2020 година дата от лизингодателя, нито пък от лизингополучателя, за когото въобще

не е възникнало правото да развали процесния договор за лизинг, тъй като нито е изправна по сделката страна, нито се твърди или установява да е налице неизпълнение от лизингодателя на някое негово договорно задължение.

В заключение се налага изводът, че процесният договор за лизинг е развален, считано от 27.10.2020 г. Предвид липсата на обратно действие на развалянето по отношение на периодичните задължения за заплащане на вноските от цената, на такса обслужване и на разходите за ползване на лизинговата вещ, следва да се приеме, че то не влияе на извода за дължимост на тези процесни вземания, възникнали и станали изискуеми до тази дата.

По-конкретно относно претендираните вземания, уточнени от ищеца в молба от 19.10.2022 година, следва да се посочи следното.

1. Към момента на предявяване на иска /датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 21.07.2021 година/ е настъпил падежът на всяка от дължими вноски от лизинговото възнаграждение, предмет на заявената претенция, съответно с № 24 – 32 /съобразно последния актуализиран погасителен план/, последната от които с падеж на 05.10.2020 година, които са на обща стойност от 51 787, 10 лева.

От заключението на изготвената и прието по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че **неплатената** част от цитираните месечни лизингови вноски, включващи главница и възнаградителна лихва, чиито падежи са настъпили за времето от 05.02.2020 година до 27.10.2020 г., възлиза в общ размер на **51787, 10 лева с ДДС**.

Тази сума, съответно, е дължима от ответниците в условията на солидарност.

2. Според вещото лице, при съобразяване уговореното в чл. 8, ал. 1 от договора и падежа на съответните вноски, както и извършваните плащания след уговорените срокове, начислените неустойки за забава в плащането на вноските за периода от падежа на всяка вноска и към 21.07.2021 година /датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК/ е в размер на общо **8198, 75 лева**, която сума съобразно заключението е останала непогасена. От заключението на вещото лице се установява, че вноски с № 16 – 23 /вкл./ с падежи от 05.05.2019 година до 05.11.2019 година са заплатени с просрочие на 04.02.2020 година. Поради това следва да се приеме, че лизингополучателят дължи неустойка за забава в размер по чл. 8, ал. 1 от договора върху просрочените суми за периода от падежа на всяка една вноска. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр.1 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му.

Начислена от ответника е и неустойка в размер на 10% от цената на придобиване на лизинговите вещи – **31 097,70 лева** на основание чл. 8, ал. 3 от договора – поради прекратяването му по вина на лизингополучателя, която предвид основанията за разваляне на договора също е дължима.

Тук следва да се допълни, че неустойките по чл. 8.1 и чл. 8.3 от договора обезпечават различен икономически интерес на кредитора – в първия случай – забава в заплащане на дължимата цена за ползване на вещта по време на действие на договора, а във втория – вредата от предсрочното прекратяване на договора и нереализираната очаквана от кредитора

възвръщаемост на сумата, заплатена за придобиване на вещите и разходите за това и печалбата от предоставянето им за ползване срещу разсроченото плащане на лизинговата цена – тоест, компенсаторна неустойка. Следователно, претендираните вземания за неустойки са дължими от лизингополучателя.

3. На следващо място, ищецът претендира и разноските, свързани с ползването на лизинговите вещи, които лизингополучателят дължи на основание чл. 345 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД и постигнатото съгласие по договора, каквито са дължимите суми за данък и имуществена застраховка Автокаско и задължителна застраховка Гражданска отговорност, които са свързани с текущото ползване на вещите, вкл. и съпътстващите ги допълнителни административни такси, наложени глоби при употреба на автомобилите. Този вид разноски са дължими, обаче, само до 27.10.2020 година, когато облигационната връзка е прекратена и не обвързва страните занапред.

Видно от заключението размерът на заплатения от лизингодателя данък за МПС за вместо лизингополучателя е в размер на **2990,10 лева**. Същият обаче е дължим само за първите 10 месеца от 2020 година, когато в отношенията между страните е действал договорът за лизинг, поради което съдът на основание чл. 162 ГПК определя дължимата сума за тези разноски в размер на **2491,75 лева**, а за разликата искът следва да се отхвърли.

По отношение на дължимите застрахователни премии и административни такси във връзка със сключените застрахователни договори по застраховка Каско за петте превозни средства и съответно – по застраховки Гражданска отговорност, лизингополучателят дължи само тези премии по договорите, чиито падеж е настъпил преди развалянето му – до 27.10.2020 година, както и предвид задължението си по чл. 7.3 от договора да заплаща застрахователните премии на падежа. Поради това, съдът приема за недължими вноските, описани по молбата от 19.10.2022 година, с настъпил падеж след 27.10.2020 година. Или, общо дължимите от ответниците застрахователни премии и свързаните с тях административни такси за периода на действие на договора са в размер на **15770,01 лева**. За разликата до заявления от ищеца размер от **20 543,47 лева** претенцията, съответно, е неоснователна /а именно - за застрахователни премии с падеж 09.12.2020 година и 22.12.2020 година /стр. 19- 20 от основното заключение/ и административните такси от 511,44 лева, свързани с тях.

Сумата, направена като разход за издаване на дубликат на малък талон в размер на **120 лева** е текущ разход, съпровождащи ползването на превозното средство и съответно дължим от лизингополучателя.

4. Претендира се сума от **50 лева** за наложена глоба с фиш по отношение на един от автомобилите. Видно от представените доказателства се касае до установено на 17.12.2020 година нарушение /тоест, след прекратяване действието на договора/, поради което тази сума не е дължима от лизингополучателя на заявеното в исковата молба основание, тъй като не е разход, свързан с ползване на вещта, сторен по време на действие на договора.

5. Претендира се и сумата от **5187 лева** – заплатена от лизингополучателя на третото

лице Г. К. ЕООД за установяване местонахождение и възстановяване владение върху лизинговата вещ, която съдът не приема да е разход, свързан с ползване на вещта, нито разход, поет като задължение от лизингополучателя по силата на договора и уговореното между страните. Същата съдът намира, че не е дължима от П. ЕООД, тъй като не произтича от поето от него задължение по договора и не е разход, свързан с обичайното ползване на актива.

По същите мотиви съдът не приема за дължима и сумата от общо **5046 лева**, заплатена от ищеца в полза на С.К. ООД на горното основание. Още повече, ищецът не доказва в какво точно са се изразили заплатените разходи, както и че са свързани с употребата на вещите. Отделно, се касае за разходи, за които се твърди да са направени след разваляне на договора.

Действително, лизингополучателят е поел задължение за заплащане и на допълнителни такси, но това са такива, свързани с използването и опазването на активите и ясно посочени в чл. 2, ал. 9 от договора. Такъв характер, обаче, нямат и заплатените нотариални такси, правна помощ, разходи за уведомяване, още повече, тези, сторени след разваляне на договора. Следователно, претендираните суми по т. 10 и т. 11 от молбата от 19.10.2022 година също не са дължими от лизингополучателя по силата на установено в договора задължение. Същите, предвид счетоводните отразявания при ищеца, са определени от вещото лице в размер на **342,10 лева** общо и в тази част претенцията също следва да се отхвърли.

За пълнота следва да се посочи и че вземанията, описани в т. 5, по-горе /повечето от които възникнали за лизингодателя след прекратяване на договора/ всъщност представляват вреди от неизпълнението на ответника и именно с цел тяхното компенсиране е уговорена неустойката по чл. 8.3 от договора, дължима при предсрочно прекратяване по вина на лизингополучателя, която неустойка, освен това, надхвърля заявления от ищеца размер на тези вреди.

Следва да се допълни и че цитираната от ищеца Тарифа за таксите и комисионните, събирани от С.-Б. ЕООД не е част от договора, а касае цена на допълнително предоставяни услуги от лизингодателя и съответно – същата не създава задължения за лизингополучателя, които да се приеме, че следват от процесния договор.

Възражението на ответниците за това, че дължимите суми са погасени е неоснователно.

От заключенията на вещото лице се установява, че общо по договора длъжниците са извършили плащания на стойност от 289 157,33 лева. Последно заплатената сума по договора е от 07.02.2020 година, след която дата плащания по договора няма нито осчетоводени, нито доказани от ответниците. Ответниците, чиято е указаната доказателствена тежест, не установиха извършените плащания до тази дата да са отнесени от кредитора за погасяване на суми по договора, които не са дължими. Напротив, видно от допълнителното заключение, със сумата са погасени възникнали и изискуеми задължения за

лизингополучателя, произтичащи от договора.

На следващо място, установи се от допълнителното заключение, че редът на погасяване, установен от ищеца, а именно първо да се погасява вноската за главница и лихва с извършеното плащане, а едва след това да се начисли неустойка само върху останалата непогасена сума, е бил по-благоприятен за длъжниците и не е довел до увеличаване на дълга в противоречие с клаузите на договора, както и е съобразен с установеното в чл. 2 от договора.

При горните мотиви, всички приети от съда за изискуеми и дължими от ответниците задължения по договора не са погасени и към настоящия момент и следва да се установи тяхното съществуване.

По отношение на посочените по-горе суми, които съдът е счел за недължими по договора за лизинг, обезпечени с издадения запис на заповед, искът подлежи на отхвърляне.

По разноските.

С оглед изхода от производството и съответните искания и представени доказателства, разноски са дължими и на двете страни, съответни на уважената и отхвърлена част от исковете. Съдът разглежда въпроса за дължимите разноски, както в исковото, така и в заповедното производство съгласно указанията, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г., постановено по тълк. дело № 4/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС /като се произнася и с осъдителен диспозитив/.

Ищецът е представил списък и доказателства за сторени разноски в общ размер от 11 459, 18 лв. / по 2507,24 лв. - за държавна такса за подаване на заявление по чл. 417 ГПК и на исковата молба, 400 лв. - за платени депозити и 1200 лв. с ДДС - заплатено адвокатско възнаграждение в заповедното и 4844,69 лева с ДДС – в исковото производство/.

При съобразяване на размера на уважената част от иска на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца, следва да се присъдят разноски в размер на 10006,06 лв.

Ответникът е представил доказателства за реално заплащане на разноски в размер на 7202 лв. – 1000 лева за вещо лице, 4040 лева адвокатско възнаграждение в исковото и 2162 лева – в заповедното производство, за които в договора за правна защита и съдействие е изрично записано, че са платени.

При съобразяване на размера на отхвърлената част от иска на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноските, които се следват на ответника възлизат на 913,27 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 535 ТЗ, вр. чл. 537 и чл. 485 ТЗ, вр. чл. 345, вр. чл. 342 ТЗ, вр. чл. 92 ЗЗД и чл. 79 ЗЗД и чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, че П. ЕООД, ЕИК: ***** и П. С. П., ЕГН: ***** дължат солидарно на ОТП

Л.ЕООД, ЕИК: ***** сумата от **55 968,72** евро /с легова равностойност от **109 465,31 лева**/ по издаден запис на заповед от 05.01.2018 година, издаден от П. ЕООД, ЕИК: ***** и авалиран от П. С. П., ЕГН: *****, на основание на който е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр. дело № 42779/2021 г. на Софийски районен съд, 65 състав и който запис на заповед е издаден за обезпечаване вземанията на ищеца по Договор за финансов лизинг № 1831311228242/05.01.2018г. и която сума включва изискуеми лизингови вноски с падежи настъпили в периода 05.02.2020 година – 05.10.2020 година /с № 24-32 по погасителен план/ от общо 51787,10 лева с ДДС; сума от 8198, 75 лева – неустойка по чл. 8, ал. 1 от договора за забава в плащането в цялост на вноски с падежи от 05.05.2019 година до 05.01.2010 година със срок на просрочие от падежа на всяка вноски и до 04.02.2020 година; 31 097,70 лева - неустойка в размер на 10% от цената на придобиване на лизинговите вещи на основание чл. 8, ал. 3 от договора, поради прекратяването му по вина на лизингополучателя; дължим данък за превозно средство за период м.01.-м.10.2020 година от 2491, 75 лева; изискуеми задължения за застрахователни премии и административни такси по застраховки Автокаско и Гражданска отговорност, разсрочени за плащане през 2020 година, с падежи до 27.10.2020 година от 15770, 01 лева, както и 120 лева разходи за издаване на дубликат на малък талон, ведно със законната лихва върху горната главница от 21.07.2021 г. до окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 64 096,69 евро /с легова равностойност от 125 362,22 лева, от които лева 498,35 лева – за данък за превозно средство за м. 11 и 12 от 2020 година, 50 лева за наложена глоба с фиш за нарушение, установено на 17.12.2020 година; 10575,10 лева разноси за възстановяване на лизингово имущество, в т.ч. по договори с трети лица, за нотариални такси и уведомяване и правна помощ, както и за 4773,46 лева за застрахователни премии и административни такси по застраховки Автокаско и Гражданска отговорност, с падежи след 27.10.2020 година/, като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, П. ЕООД, ЕИК: ***** и П. С. П., ЕГН: ***** да заплатят на ОТП Л.ЕООД, ЕИК: ***** сумата от 10006,06 лв. - разноси, сторени в заповедното производство и сторените в настоящото производство разноси - за държавна такса, адвокатско възнаграждение с ДДС и вещо лице.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ОТП Л.ЕООД, ЕИК: ***** да заплати на П. ЕООД, ЕИК: ***** и П. С. П., ЕГН: ***** сумата от 913,27 лева - разноси, сторени в заповедното производство и сторените в настоящото производство разноси - за държавна такса, адвокатско възнаграждение и вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____